

[Bouet.]

ikke Adgangen til Aldersrenteboligerne, de faar ikke gratis Brændsel o. s. v., men der er naturligvis den Forskel, at disse Medborgere, som ikke er saa faa i vort Land, ikke er organiseret i Foreninger, som kan stille Krav, og de har ikke over for Offentligheden givet Udtryk for, hvor mange Stemmer det i Virkeligheden drejer sig om. Da vi behandlede Eengangstilskuddet her i Sommer, henledte jeg den daværende Socialministers Opmærksomhed paa dette Forhold, og han lovede her fra denne Talerstol, at han vilde undersøge Muligheden for at komme disse Medborgere til Hjælp. Resultatet maa jo være faldet uheldigt ud, for der er ikke kommet noget ud deraf. Jeg beder specielt den højtærede Minister foranledige, at det Embedsmandsudvalg, der beskæftiger sig med Sagen, og som jeg forstaaer endnu ikke har afsluttet sit Arbejde, ogsaa i sine Overvejelser tager Hensyn til det af mig her nævnte Problem. Der kan bl. a. ved Hjælp af Fradragsreglerne bødes paa disse Forhold. Jeg vil meget henstille til den højtærede Socialminister, at han ser med Velvilje paa det, som jeg her har fremført om disse Medmenneskers Forhold, og søger at rette derpaa i kommende Lovforslag.

Nu da jeg har Ordet, maa jeg maaske samtidig spørge den højtærede Socialminister, ikke af Hensyn til Aldersrentenyderne, men af Hensyn til Administrationen, om, hvornaar der kommer en Klaring med Hensyn til Aldersrentenydernes Forhold i Anledning af den Formueopgørelse, som vi alle har skullet foretage, og hvorved det maaske i nogle Tilfælde har vist sig, at Aldersrentenydere har en større Formue end den, der berettiger dem til at faa Aldersrente. Der er nogle Kommuner ude i Landet, som, naar noget saadant konstateres, har standset Betalingerne, medens der er andre, som fortsætter Udbetalingen, og det var af Hensyn til Administrationen — og altsaa ikke af Hensyn til Aldersrentenyderne, for de har sikkert ikke været værre end saa mange andre Medborgere — ønskeligt at faa klaret dette Forhold.

I øvrigt anbefaler jeg Lovforslaget til hurtigt Vedtagelse.

Oluf Johansen: Paa mit Partis Vegne skal jeg med Glæde anbefale det foreliggende Lovforslag. I Sommer ydede vi et lignende Bidrag til de gamle og kaldte det et Tilskud een Gang for alle, og man motiverede det med, at i Aarene, der var gaaet, havde de gamle faaet for lidt; som Følge deraf gav

man — vel vidende, at man ved Reguleringen af Rentebeløbene havde fulgt Fristallet — et Tilskud, som man kaldte et Eengangsbidrag. Man gav det uden smaalige Hensyn til, om nogle af Rentenyderne var Begyndere og derfor ikke kunde begrunde deres Krav paa Tilskud med, at de havde faaet for lidt i Aldersrente i en 2—3 Aar forud.

Nu yder vi igen en lignende Sum een Gang for alle. Jeg forstaaer det saaledes, at dette Bidrag skal tjene som en Støtte i Tiden, medens man forbereder en ny Lovgivning med en reel Forbedring af de gamles og Invaliderrentenydernes Kaar. Det vil altsaa sige, at med det ydede Bidrag har man allerede faaet en Slags Forskud paa en forventet Forbedring. Dette kan fuldt ud forsvares, og der skal fra mit Partis Side ikke ydes noget Bidrag til Diskussionen herom, blot skal Lovforslaget paa det bedste anbefales: Sagen har været Genstand for en lang og bevæget Drøftelse i det andet høje Ting og i Udvalget, og Drøftelserne pegede endog hen imod Ministerkrise. Det var ikke Summens Størrelse, der diskuteredes, men Spørgsmaalet om, hvorvidt Bidraget skulde udbetales paa een Gang eller i to Rater, den sidste efter 1. April. Mit Partis Repræsentant i Folketingsudvalget var af den Opfattelse, at det retteligt burde uddeles paa een Gang, men bøjede sig for Socialministerens Ønske om at dele Beløbet i to Rater. Det kan meget vel forsvares. Regeringen har i denne Sag ikke taget noget fra de gamle eller nægtet at give dem en berettiget Støtte, men har af økonomiske Grunde ønsket at dele Udbetalingen. Dette har vi bøjet os for ud fra den Betragtning, at man til enhver Tid maa tage rimeligt Hensyn til den siddende Regerings Dispositioner i en Sag, naar der ikke er Tale om at forringe den paagældende Lovgivning.

Maaske jeg maa erindre om — paa Grundlag af det, der fra socialdemokratisk Side er sagt her og tillige fremført i det andet høje Ting —, at tidligere Finansministre, ogsaa socialdemokratiske, af finansielle Hensyn ofte paa samme Maade har strakt en Sag over to Finansaar; og hvis man vil opfatte det som en meget stor Forbrydelse, maa jeg maaske ogsaa henvise til Situationen efter Valget, hvor man fra radikal og anden Side mente, at det største Parti, Socialdemokratiet, skulde beholde Regeringstøjlerne. Det gjorde de ikke, de lod andre tage fat, om hvilke de sagde, at de vilde skære ned over for de gamle og de syge. De lod altsaa det partipolitiske gaa forud for Hensynet til de gamle. Er der maaske ikke Ansvar forbundet hermed over for disse